

Abril 2010 n. 189

el butlletí

de l'ACO de Catalunya i les Illes Balears

La iniciació a l'ACO,
tot un repte!

Orientacions i objectius

De dificultats i esperança. Comitè Permanent [3]

Llegir l'Evangelí avui

Paràbola del ric insensat. Quim Cervera [4]

Informa't i forma't

Sant Pau, aquest apòstol incòmode. Xavier Domènech [6]

Vida del moviment

L'alegria de celebrar l'aniversari del pare amb els fills i nets. Núria Cellalbo [7]

L'economia de l'ACO. Objectius i comptabilitat. [8]

Manifest de la trobada de Nantes. [10]

Pregària de l'intercanvi. Marta Digón [12]

Experiència del intercanvi. Alberto Martínez Anton [13]

Nadal i vida al Besòs. Josep Pascual [14]

Conte solidari. Enric Mateu [15]

Compartim la joia. Teresa Canals [15]

Lluita obrera i compromís

Un dia de desembre a Madrid... i de manifestació. Àngela Rodríguez [16]

Un dia en la vida de...

Juanma Rodríguez, carter [17]

El món tal com és

Una ciudad, un país, por los suelos. Ramir Pàmols [18]

Col·laboracions

Comunicat sobre la immigració. Germanetes de l'Assumpció [19]

Com m'implico en l'educació cristiana dels fills. Josefina Miras [20]

Un projecte lúdic que dona llibertat! Antònia Ramón [22]

Dossier

La iniciació a l'ACO, tot un repte!

Cultura

Objectiu decreixement [24]

La religión de Jesús [24]

*Revista trimestral de
l'ACO de Catalunya i
les Illes Balears*

c/Rivadeneyra, 6 8è
08002 BARCELONA
tel. 93 412 48 88
fax 93 318 81 87
acocat@arrakis.es
www.treballadors.org/aco

Equip de redacció:

Albert Marín, Enric Mateu,
Josep Pascual, Ton Clapés,
Jordi Joan Aymerich, Cèlia
Santiago i Àngela Rodríguez.

Impressió:

Papers 99, S.C.C.L.

Disseny i maquetació:

Juan Àngel Baños (Papers99, s.c.c.l.)

Presentació

En plena Quaresma, llegireu molts escrits de les trobades d'Advent i de Nadal de diferents zones del moviment: Vallès, Besòs i Montserrat. Podeu pensar que ja no toca, però és el que passa amb un butlletí trimestral. Es tracta, ni que sigui amb retard, d'evidenciar que som un moviment viu i plural i que anem caminant; l'intercanvi de Madrid, del qual trobareu una ressenya d'un company d'Euskadi, n'és també un bon exemple.

En aquest camí de moviment és molt important la iniciació. Aquí en els últims temps s'han fet molts passos i és bo que tothom ho sàpiga i que prenguem consciència que la iniciació és cosa de tots. Llegiu el dossier, si us plau.

Però no només ens mirem el melic en aquest número del butlletí, també tenim una mirada cap a Haití i Cuba i reflexions, en format pàgines viscudes, sobre la lluita sindical per fer front a la crisi. Coneixerem la vida d'un carter i també el testimoni d'una mare sobre un tema recurrent, assignatura pendent de molts pares, com és l'acompanyament dels nostres fills en la fe. En fi, com sempre per triar i remenar. Bona Pasqua!

Nota de disculpa: En el butlletí anterior, per un problema de la impremta, es publicà una versió del dossier no revisada. A l'edició del butlletí disponible al web de l'ACO, hi trobareu la versió definitiva.

De dificultats i esperança

COMITÈ PERMANENT

Quan llegiu aquestes línies haurà fet poc temps que haurem celebrat la Trobada de responsables del moviment. Aquest any, hem volgut reflexionar sobre les dificultats que tenim en les responsabilitats. I és que, en qualsevol tipus d'activitat que duem a terme topem amb dificultats: amb les expectatives que moltes vegades no podem complir, amb les relacions que establim, amb les incapacitats pròpies, amb el desànim, la por, el cansament, la incomprensió que podem patir..

I a l'ACO, de dificultats, tampoc ens en falten. Tant de bo, doncs, aquest temps de formació per als que exerceixen una responsabilitat en el moviment ens hagi servit, com a mínim als que hi haurem participat, per a fer-ne una relectura i donar el valor que té a aquest aspecte de la nostra militància: formatiu, de consciència, del fet d'obrir-se a l'altre –especialment quan treballem amb persones de tarannà molt diferent al nostre i això no ho vivim bé. I també que ens hagi ajudat a trobar, en les mateixes dificultats, espurnes d'esperança, de presència del Pare, de crida, i... (per què no?) de bones dosis d'alegria i de bon humor! I és que, en el nostre moviment (com en altres), la nostra responsabilitat té un caràcter marcadament educatiu. Ens ajuda a configurar-nos com a persones, com a militants allà on som, com a comunitat de creients de Jesús que miren de descobrir i anunciar el seu Evangeli enmig del nostre món.

I és Jesús, precisament, qui també ens surt al pas de les dificultats, en els fets de mort –de passió– que vivim. També, quan haurem rebut aquest Butlletí, estarem a l'entrada del temps de Pasqua. I els que han pogut, també ho han celebrat en moviment: *Pasqua: una crida a la solidaritat*. En Jesús trobem l'Home Déu solidari que amb la seva vida, mort i resurrecció ens mostra un nou camí, una nova esperança i una alegria renovada. El seu projecte d'Amor a les persones, especialment a les més pobres, no té data de caducitat, no s'esgota: Ell és viu entre nosaltres i nosaltres ens sentim impulsats per aquest amor.

Bona Pasqua!

Paràbola del ric insensat (Lc 12, 13-21)

QUIM CERVERA

CONSILIARI DEL GRUP STA. EULÀLIA-BELLVITGE-GORNAL

ZONA DEL BAIX LLOBREGAT

1) Un entre la gent demana a Jesús que faci com els rabins (mestres de la Llei judaica) que exercien d'àrbitres quan el germà gran no volia donar al germà més jove la part de l'herència.

- Aquest home presenta un cas de manca de fraternitat, d'insolidaritat del seu germà.
- Mostra una preocupació força material, pels diners.
- Vol que Jesús hi intervingui.

- Avui dia ens trobem amb actituds i actuacions insolidàries sobre tot referents als diners i a vegades volem que un altre ens resolgui el problema i el posem en una incomoditat i potser allò no és el més important o no ho hauria de ser en la nostra vida.

2) Jesús no es percep a si mateix ni com a mestre, ni com a jutge, ni com a mediador, ni vol seguir l'estil d'ordenar que li demana aquesta persona.

- Jesús no creu que aquesta sigui la seva missió.
 - Avui dia també ens podem trobar amb persones que vulguin col·locar-nos el paper de mestres o mediadors, sobre qüestions materials, i ens cal veure si realment és el nostre paper.

3) Jesús aprofita, com sempre, com a bon pedagog, l'ocasió per alertar sobre l'afany de riquesa, de diners, de lucre, ja que creu que la vida de les persones no prové dels béns que tinguin.

- Jesús ens posa en vigilància, en plena atenció (és una de les "manies" que tenia) sobre el poder que tenen sobre nosaltres (sobre el cos, la psique i l'esperit) els diners.
- Ell va ser temptat en aquest aspecte i va anant-ho superant.
- Els diners poden agafar de tal manera tot el nostre ésser que podem quedar tan condicionats, que tot ho podem fer girar sobre aquest prisma. Els diners ens poden esclavitzar, si no els sabem controlar, ja que de fet els necessitem, però ens poden.
 - Avui dia, el sistema capitalista consumista, que està basat en l'afany de lucre, i és reproductor de pobresa, de desigualtat i de destrucció de la natura, ens agafa per tots costats.
 - Jesús, bon savi, ens recorda també avui que els afanys, les ambicions econòmiques no solament no són la nostra vida, sinó que maten la vida dels altres (tercer i quart món).

- Avui dia la nostra societat ens acompanya a etiquetar molt les persones pel que tenen, pel que gasten, consumeixen, i com ho consumeixen, i quin tipus de marques i productes compren, quan de fet nosaltres no som uns consumidors, uns clients dels bancs o caixes, o uns "números" de DNI, compte corrent, contrasenyes de correus, de mòbil... La nostra veritable vida ens ve de l'estimació que rebem i que donem.

4) Jesús els explica una paràbola d'un que la terra li va donar molt i construeix nous graners per emmagatzemar el gra i així poder distorsionar el mercat en favor propi i fer-se més ric.

- Jesús ens recorda que qui té i acumula, més té.
- Jesús critica els rics acumuladors, especuladors, explotadors dels altres, que ni tenen el desig d'invertir per donar més treball i més vida, sinó de descansar, divertir-se, menjar i beure, en un estil de vida totalment centrat en ells mateixos.
- Jesús també, com sempre en les paràboles, ens posa davant del mirall del que podem ser si ens deixem portar per aquest afany egòlatra i individualista.
 - Avui dia també hem de ser crítics amb l'economia especulativa que no inverteix per crear riquesa per a tots, sinó que se centra en el pur benestar escandalós d'uns pocs (que viatgen, tenen grans fortunes i encara es queixen si en comparació amb l'any passat han tingut menys beneficis).
 - Una bona part de la crisi econòmica prové de l'afany financer de diners i més diners sense base real i també de destruir, tirar a terra i tornar a reconstruir (en les guerres, en l'exagerada dedicació econòmica a la construcció, per guanyar diners gairebé sense fer res).
 - Els governs (estatals, autonòmics, municipals) sembla que també han tingut el miratge de deixar-se portar per la construcció abans de la crisi, ja que els donava més impostos, i després de la crisi per reduir les estadístiques de l'atur. Un cop s'acaben les obres els obrers tornen a l'atur. En canvi els costa injectar diners en les petites empreses, autònoms..., que són la base del país.
 - No hi ha en tots una mica de por, o molta, de perdre el que tenim?, i amb els que poden més, les ganes d'acumular?

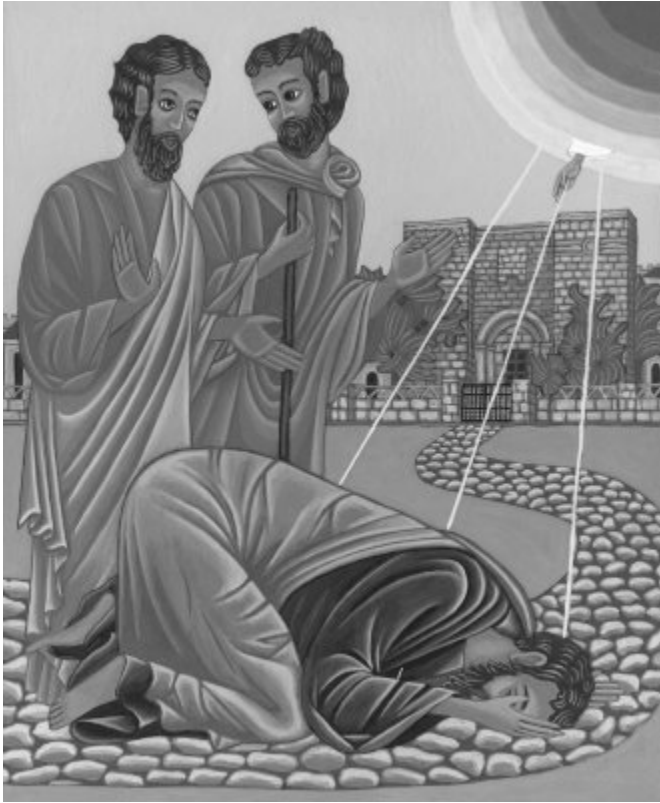
5) Jesús dona la lliçó de la paràbola: com que la vida no està en els diners, ni en els graners, ni en els béns, pot ser que la vida s'acabi i el patrimoni no se'l pot emportar.

- Per Jesús, com per nosaltres, si hi reflexionem, la presència de la mort és un element bàsic per recordar-nos on està la VIDA.
- Jesús ens anuncia, ens recomana que ens fem rics davant Déu.
- Si Déu és amor, vol dir que hem de donar i rebre, que ens hem d'entregar com Jesús va fer en tota la seva vida, que com la font és font quan dona aigua, i no deixa de ser font perquè vagi "perdent" i entregant als altres l'aigua de la vida. Sempre segueix tenint aigua (afecte).
 - Avui dia, tots tenim l'experiència directa o indirecta que la proximitat de la mort, o una malaltia ens fa repensar la vida, ens fa mirar el que és més essencial, i tractar els altres segons aquesta reflexió.
 - Aquestes experiències ens ajuden a ser i fer més evangeli, a sentir-nos més a prop dels altres, a valorar els detalls que ens dediquen, a construir xarxes d'autèntica comunicació, a sentir-nos persones i germans.

Sant Pau, aquest apòstol incòmode

XAVIER DOMÈNECH

COMISSIÓ DE FORMACIÓ

Amb aquest títol van tenir lloc les Jornades de Formació d'enguany, els dies 2 i 9 de febrer. En Jordi Latorre, autor del Document d'ACO n. 21 *Pau l'apòstol de Jesucrist*, ens va ajudar a aprofundir-hi. A partir de fragments de les cartes de Pau, ens va anar explicant diferents aspectes de la seva vida (rabí jueu, apòstol de Jesucrist, predicador de l'evangeli, fundador de comunitats, teòleg cristià, mestre de vida). Aquest es un resum de les idees més destacades.

Pau ha estat cabdal en la història del cristianisme. Ell va descobrir que ningú es guanya la salvació, sinó que Déu ens l'ofereix gratuïtament en la persona de Jesús. Les esglésies protestants deuen molt a Pau en aquest aspecte.

Les cartes de Pau tenen un gran valor perquè són anteriors als evangelis, i contenen la primera reflexió escrita sobre Crist. Els escrits de Pau i dels seus deixebles ocupen una part molt important del Nou Testament.

Parlar de Pau no és fàcil, perquè a les cartes diu poques coses d'ell mateix, i les que diu de vegades no concorden amb els Fets dels Apòstols. S'ha de tenir en compte que els Fets estan escrits per un deixeble de Pau, i que per tant tindria interès a fer-lo quedar bé. Pel que sembla, Pau era un home molt passional i força intolerant amb els que no pensaven com ell.

Pau ens parla sobretot de la mort i de la resurrecció de Jesús, que és el que el va impactar, i no de la vida de Jesús. Això pot semblar estrany, però s'ha de tenir en compte que en temps de Pau encara quedaven molts contemporanis de Jesús. La vida de Jesús s'escriurà després en forma d'evangelis per a les generacions posteriors, quan ja no queden testimonis vius del que va fer o va dir Jesús.

Pau compara la seva vocació amb una cursa que dura tota la vida. Com en les curses de relleus, Jesús l'ha atrapat primer i ara ell corre per atrapar Jesús. La seva conversió no és un fet puntual, sinó que li passa durant tota la vida. El pecat, per Pau, és la no acceptació de Jesucrist com a eix fonamental de la pròpia vida.

A Pau alguns li criticaven que si no havia viscut amb Jesús ni havia estat testimoni de la resurrecció, no podia ser un apòstol. Tot i no haver-lo conegut, Pau manté una relació personal i íntima amb Jesús. No és que tingui una informació sobre Jesús, sinó que l'ha arribat a conèixer per la fe. Aquesta experiència de Pau, també pot ser la nostra, si ens deixem atrapar per Jesús.

Pau, com Jesús, va convocant una colla de deixebles que van formant comunitats. S'ha dit de Pau que va ser l'apòstol dels pagans, però això no és del tot exacte. Pau es va adreçar als gentils, és a dir, als no jueus que s'acostaven a les sinagogues atrets pel judaisme. De fet, quan va intentar adreçar-se als pagans, va fracassar rotundament. La fe cristiana arribarà als pagans en temps posteriors als de Pau.

A diferència nostra, Pau predicava en una societat predisposada a creure, mentre que nosaltres ho fem en una societat predisposada a no creure en res. En aquest sentit ho va tenir més fàcil, però per altra banda en temps de Pau la pressió social per motius religiosos era molt forta; els convertits passaven a ser marginats de la família i de la societat. Seria el cas dels actuals judeocristians (jueus que van creure que Jesús era el messies), que han d'ocultar la seva fe als seus familiars jueus.

Hi ha qui ha arribat a dir que Jesús va tenir la "sort" de tenir un Pau darrere. Certament, sense Pau, profundament convençut que per ser cristià no calia ser jueu, el cristianisme probablement no hagués passat de ser una secta del judaisme. I nosaltres, possiblement, ara no seriem cristians.

L'alegria de celebrar l'aniversari del pare amb tots els fills i néts

NÚRIA CELLALBO

GRUP STA. EULÀLIA-BELLVITGE-GORNAL
ZONA DEL BAIX LLOBREGAT

Veure

No sempre es fan 80 anys. A la meva germana i a mi ens va il·lusionar fer alguna cosa d'especial pel 80è aniversari del pare i a partir d'aquí va ser proposar coses senzilles però amb molta estimació. Al meu germà també li va fer il·lusió i tots tres vam començar a preparar la celebració.

-Preparar un dinar en un restaurant, amb pastís.

-Venir la Roser i el Juan i els nens de Sevilla, i per sorpresa.

-Fer-li un regal molt especial, un àlbum digitalitzat amb fotos des que era un nadó fins avui, en què surten els seus pares, germans, amics, dona, fills i néts..., i la moto, la bicicleta, els cotxes...

De l'àlbum me n'encarregava jo i em vaig emocionar molt per tots els records que em venien a la memòria repassant fotos antigues. És a partir d'aquí i paral·lelament a l'elaboració de l'àlbum que he anat fent algunes reflexions.

M'he adonat del pes real que en la meua vida ha tingut i té mon pare. Repassant fotos, he vist un home senzill que no té mai una mala paraula per a ningú, molt generós amb tothom, que és voluntariós, que ho va passar malament de petit amb la guerra i no tan malament en la postguerra, que el seu gran triomf, si ho puc dir així, va ser trobar ma mare, que està orgullós dels seus, que no sé on acaba l'amor que constantment ens dona i que raja constantment. Sempre vol que estiguis a gust, de vegades pot ser carregós, també és molt tossut i té totes les manies que una persona gran pot tenir i és molt capritxós, amb matisos.

Jutjar

La frase del magníficat: "l'amor que té als qui creuen en ell s'estén de generació en generació", per mi té tot el sentit amb el pare.

Després de la mort de la meua mare i també perquè com a dona he anat creixent, m'he sentit cada cop més lligada a ell, em sento responsable del seu benestar, l'he descobert capaç de superar la mort de la meua mare sense defallir i d'haver sabut tirar endavant la casa i el meu germà encara jove.

Vàrem patir molt amb la seva operació de cor, però també ho va superar.

I aquí el tenim amb 80 anys que no sembla.

Em sento feliç que estigui amb nosaltres i orgullosa. Si d'alguna manera això té paral·lelisme amb l'evangeli, és el fet de sentir el seu amor proper com el de Déu Pare. Si sóc com sóc és també per ell. Els meus germans, també. Tots tres portem la seva empremta, i ho sabem. La seva manera de ser et toca el cor, de vegades també t'empenya, però és molt més el pes del positiu i és evident.

Lectura: Romans 5, 3-5

"Encara més, també ens gloriem en les dificultats, perquè sabem que la dificultat engendra enteresa; l'enteresa, ferma; la ferma, esperança i aquesta esperança no defrauda, perquè l'amor que Déu ens té inunda els nostres cors per l'Esperit Sant que ens ha donat."

Actuar

Festejar que és amb nosaltres, tenir-ne cura, com fins ara, i esperar el futur amb serenor, si puc.

L'economia de l'ACO

Objectius i comptabilitat

En un moviment d'església com el nostre, tal com diu la Carta Econòmica, l'objectiu de l'economia és ser un mitjà o un instrument al servei de les prioritats i dels objectius del moviment, que ens ajudi a aconseguir-los, a partir de tres eixos fonamentals: l'autofinançament, la solidaritat, i la transparència i coresponsabilitat.

Per tant, els recursos de l'ACO surten fonamentalment de l'afiliació individual dels seus membres, que és la principal font d'ingressos, i hem de vetllar perquè la despesa es realitzi amb un sentit d'austeritat i solidaritat, atenent a les diverses possibilitats de les persones o grups que formen part del moviment: no s'ha d'excloure ningú per motius econòmics, ni com a militants ni per exercir responsabilitats.

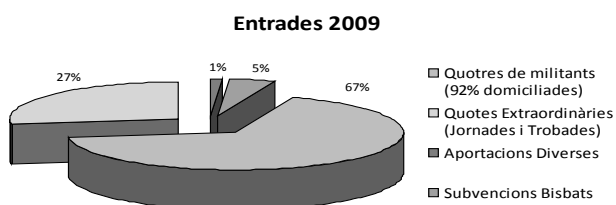
La participació econòmica no s'ha d'entendre només com una quota al moviment, sinó com un acte de militància per poder assolir entre tots els objectius que ens hem marcat en el Consell. Per tant, el pressupost de l'ACO ha de reflectir el Projecte de Moviment que tenim.

Presentem les dades del 2009 i el pressupost del 2010 per intentar compartir amb tots els militants de l'ACO la nostra realitat econòmica, perquè puguem fer-nos càrrec de la situació i dissenyar les accions i les activitats més adients en funció de les possibilitats reals del moviment.

Resum comptes exercici 2009

Aquest any que ara tanquem ja es va pressupostar sabent que hi hauria un dèficit, provocat en part pel Consell i també per altres despeses relacionades amb altres trobades i activitats del moviment.

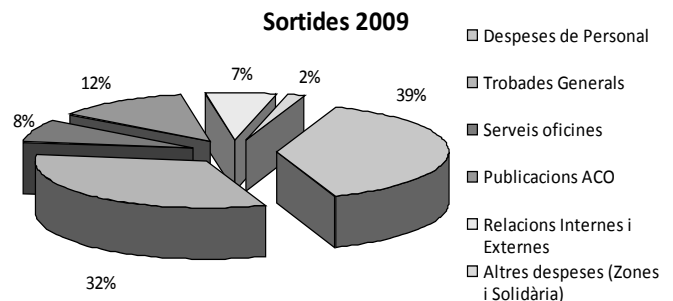
L'any 2009 hem tingut ingressos per valor de **104.834 €**, distribuïts de la següent manera

Els ingressos d'aquest exercici s'han ajustat al pressupost previst, i el valor de la quota mitjana ha sigut d'uns 113 €/any. L'aportació per a la JOC ha acabat aquest 30-12-2009, i per això les persones que hi han col·laborat veuran enguany la seva quota reduïda en un 14 %. A tresoreria, en efectiu, a 31 de desembre teníem 48.985,14 €, que ens ajuden a fer front a les despeses abans del primer cobrament de quotes, i la resta queda com a estalvi per a possibles necessitats.

Quant a les sortides, hem tingut despeses per valor de **109.507 €**; el balanç de l'any, doncs, presenta un dèficit de **4.763 €**, uns 3.000 € inferior al previst.

No obstant, tenint en compte que en els pressuposts d'anys anteriors s'havien dedicat algunes partides a "amortitzar" despeses importants del moviment, com ara la celebració del IXè Consell i la participació en l'Assemblea del MMTc (en total 6.600 €), aquesta quantitat menys el dèficit proporciona un saldo a favor de l'exercici 2009 de **1.837**

La despesa de personal s'ha mantingut dintre del pressupost previst. En el concepte Trobades Generals s'hi inclouen la Setmana Santa, la Jornada General, la Jornada de Formació, la Jornada de Consiliaris, l'Intercanvi i el Consell.

Les publicacions d'enguany són el Butlletí (4), els Documents (2), i el Llibret de Sant Pau. Quant a les relacions internes i externes, es consideren les trobades amb el MMTc, el MTCE, i el seguiment de les diòcesis de Madrid, Còrdova, Bilbao i Mallorca.

Pressupost 2010

Com ja hem comentat, el nostre pressupost ha de fer front al projecte del moviment que hem dissenyat en el darrer Consell de Lleida. No obstant, en la situació social i econòmica actual és inevitable que tinguin unes certes limitacions. Al Consell vam apuntar cap a l'expansió del moviment, però aquest any 2010 hem presentat un projecte més aviat restrictiu i són necessàries algunes renúncies.

Com a criteris generals, hem tingut en compte que el mitjà de la nostra economia és la centralització de les aportacions o bossa comuna (punt de la nostra carta econòmica), bossa que té la seva raó de ser en uns punts fonamentals:

- respondre a les despeses fixes que tenim.
- retorn cap a les diòcesis en forma tangible (Quaderns de formació, Butlletí) o no tan tangible (preparació de les activitats, presència en les coordinacions internacionals, respondre a possibles dèficits de les trobades, despeses de funcionament, etc.).
- la solidaritat envers les zones o diòcesis en què la distància pot marcar la participació, o cap a les persones que no poden assumir la mateixa cotització o la participació en trobades del moviment.
- l'autofinançament del moviment, que ens fa independents.

La realitat, però, és que hi ha persones o grups que no fan aportació econòmica i que hem de continuar treballant per a la dignificació dels

salaries de les treballadores del moviment. Hem de tenir en compte que la vinculació al moviment està estretament lligada amb la implicació (també econòmica) que fem.

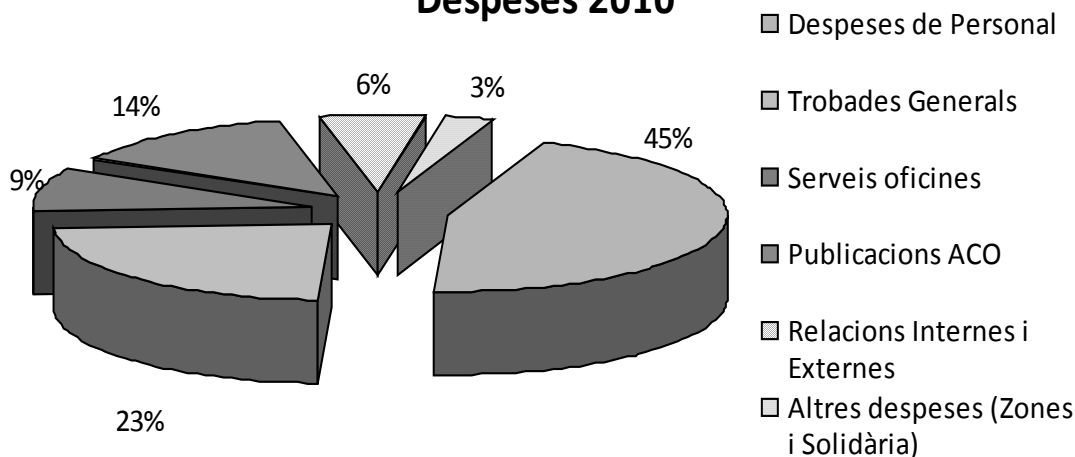
Les principals propostes que es realitzen en el pressupost són:

- un augment del sou dels nostres treballadors en un 2,5%.
- l'autofinançament de les diòcesis en les seves activitats, de manera que només el fet de la distància sigui el que ha d'estar compensat.
- un augment de les quotes del 5% per poder fer front a les despeses.
- proposar agrupar quotes, qui pugui, per evitar haver de pagar massa comissions a l'entitat bancària.

Per poder mantenir i impulsar el nostre projecte comú, ens plantejarem com a repte per a aquest any fer un treball sobre economia (a nivell de grups, zones i diòcesis), impulsant la Comissió d'Economia i a partir de la realitat actual del moviment. És evident que l'actual pressupost no pot assumir la incorporació d'un/a nou/va coordinador/a, proposta del Consell, que hem de treballar aquest curs.

Hem acordat al Comitè General un pressupost pel 2010 de **96.090 €** de ingressos, amb una despesa de **98.665 €**, i això suposa un dèficit de 2.575 €, que esperem poder eixugar amb el treball sobre la l'economia del moviment i l'esforç de tothom.

Despeses 2010

Manifest de la trobada de Nantes del MMTTC

Trabajadores migrantes y mundialización

Al Butlletí 188 vam publicar un article de la Cèlia Santiago. Pot ser bo llegir-lo novament per tenir el context en què es redactà aquest manifest.

Las migraciones: ¿un nuevo fenómeno que afecta fundamentalmente a los países del norte?

En realidad, los flujos migratorios son un hecho constante en la historia de la humanidad. Es difícil e incluso imposible impedir la movilidad de los seres humanos. En todas las épocas de la historia hubo hombres y mujeres que emigraron por razones económicas, políticas, sociales, culturales, etc. Hoy en día existen unos 200 millones de migrantes internacionales en un mundo de más de 6 mil millones de habitantes, es decir un 3 % de la población mundial.

Como se desconoce a menudo en los países del Norte, el 80 % de las migraciones en el mundo suceden de países del Sur hacia otros países del Sur.

A diferencia de lo que también se cree generalmente, los candidatos a emigrar a los países del Norte (que representan sólo un 20 % de las migraciones mundiales) no son los más pobres o los más necesitados. Son en la mayoría de los casos personas con cualificaciones y diplomas y sus familias pudieron costearles el viaje. Para los países de acogida representan una mano de obra a menudo joven, motivada, formada. Su contribución es por tanto una baza para la economía del país de acogida aun si los empleos que se les ofrecen suelen requerir cualificaciones inferiores a las que tienen.

Abocados al exilio por razones políticas o económicas, estos hombres y mujeres cualificados no pueden participar del desarrollo de su propio país que se ve privado así de sus valiosas competencias.

Por tanto, las migraciones no son masivas (como pretenden algunos gobiernos), ni están protagonizadas en su mayoría por clandestinos o personas sumidas en la miseria.

Los migrantes son un apoyo fundamental para la economía del país de origen

Se estima el importe de las remesas de los inmigrantes en el mundo a unos 300 mil millones de dólares, es decir un importe tres veces mayor al dedicado al desarrollo por los gobiernos (unos 104 mil millones de dólares).

Por tanto, es esencial la contribución de los inmigrantes a su país de origen. Además, los migrantes participan a menudo en la financiación de proyectos comunitarios para compensar la ausencia o falta de políticas de los Estados (salud, enseñanza, pequeña agricultura, etc.).

Las migraciones: un fenómeno acentuado por la mundialización económica

La crisis económica mundial demuestra que la economía de mercado "libre", sin reglas ni límites, no puede crear un mundo más justo y equitativo. A través de las vivencias de sus miembros, los representantes de los movimientos del MMTTC demuestran que los trabajadores y trabajadoras fueron las primeras víctimas de esta crisis, en particular en el Sur. La falta de democracia, la corrupción, la falta de futuro por los jóvenes, la miseria, el hambre, en

particular en el mundo rural, provocan un aumento de las migraciones internas (del campo a la ciudad) o externas (hacia países vecinos o mucho más alejados del país de salida).

Desafíos a acometer para alcanzar un mundo más justo y más solidario

La globalización económica nos obliga a una nueva reflexión sobre los fenómenos de migración. Hay que salir de la visión de la inmigración como peligro permanente, hay que salir de un miedo a menudo alimentado por algunos políticos. Las políticas de seguridad y represión instauradas por los países del Norte demuestran tener sus límites y se ven abocadas al fracaso. Es importante denunciar también la hipocresía consistente en "cazar" a los clandestinos cuando muchos de ellos tienen un empleo permanente y contribuyen de forma activa a la economía del país de acogida.

No es aceptable que la regulación de los flujos migratorios se haga sólo en función de las necesidades de la economía de los países del Norte, según lo que dicte el mercado y en contra de la unidad familiar. Sólo se llegará a una solución sostenible con acuerdos equitativos negociados entre el país de origen y el de acogida en vista a un desarrollo solidario.

Por una gobernanza mundial

Aunque parece una perspectiva difícil y lejana, es imprescindible la instauración de una gobernanza mundial de las migraciones.

La crisis económica, como consecuencia del fracaso de las políticas neoliberales, nos obliga a salir del sistema apremiante de interdependencia entre los Estados, para abrir una colaboración entre socios directos. Una de las pistas podría ser la proclamación de un derecho de ciudadanía que no esté vinculado a la nacionalidad. Es preciso acabar con la "diferencia de derechos"

en la que se encierra a los inmigrantes para darles a éstos un auténtico "derecho a la diferencia".

Toda esta reflexión es una llamada a un cambio progresivo que vaya superando las fronteras culturales y los tópicos; el extranjero debe verse como hermano en la humanidad, como oportunidad en lugar de amenaza para un desarrollo óptimo de unos y otros.

«No hay extranjeros en la casa del Señor»

Valiéndose del mensaje del Evangelio, los delegados de los movimientos reafirmaron que seguir la llamada de Jesús es luchar por el advenimiento de un mundo más justo y más humano. No hay extranjeros en la casa del Señor. Reafirmaron asimismo que la solidaridad es «la firme y persistente determinación a obrar por el bien común, es decir por el bien de cada persona, ya que todos somos responsables de todos.» (Sollicitudo Rei Socialis).

«¡Abramos el futuro a un mundo solidario!»

Así se titula el nuevo plan de acción para los próximos 4 años tal y como lo adoptaron los delegados en Nantes. En dicho plan, se reafirma la determinación a continuar la lucha, en todos los países y a nivel internacional, en favor de un nuevo orden económico mundial basado en la satisfacción de las necesidades de todos y todas, actuando en particular:

- Por el derecho de los migrantes a la salud, educación, protección social, vivienda, ciudadanía, trabajo con el mismo estatuto que el de los trabajadores del país de acogida.
- Por una auténtica cultura de la paz, luchando en particular contra la corrupción en todos los países.
- En favor de la defensa de los derechos de los trabajadores y en particular en favor de un trabajo decente que respete la dignidad de hombres y mujeres y les permita vivir de forma decente.
- En favor de la igualdad entre hombres y mujeres en la vida civil, política, social y económica.
- Por un desarrollo solidario entre el Norte y el Sur, que respete los pueblos y las culturas.

Oración del intercambio

MARTA DIGÓN

RESPONSABLE DE LA ZONA DE SAGRERA-SANT ANDREU

Mientras tengo a la Miren en brazos, Albert Marín me pide que escriba alguna impresión del intercambio para el boletín.

Escribo esta acción de gracias, aquí en Madrid, mientras el resto está descansando. En la quietud de la noche...

Dios Madre y Padre, gracias por estos días y concretamente:

- Por la preparación previa del intercambio. Ha habido un esfuerzo y una dedicación previa muy importante (gracias, Faelo, David, Juan, Marta).
- Por las tareas que desde cada diócesis se han preparado (oraciones, celebraciones, recuerdo, pancarta...).
- Por la ponencia de Pepe Rodier sobre la mirada a la pobreza.
- Por el trabajo en grupos: por el compartir sincero de la RdV (gracias Gemma, Cañero, Marce, Alberto, María, Fina).
- Por la pancarta escrita en las tres lenguas.
- Por las niñas y los niños, así como por las personas adultas que los han cuidado.
- Por la visita guiada por los cafés del Madrid de principios del siglo XX.
- Por la ponencia de Hilario Ibáñez (gracias por ofrecernos, con un lenguaje muy cercano, conceptos tan abstractos de la crisis financiera).
- Por los silencios, por los aplausos, por las reflexiones, aportaciones y todos los momentos de gran profundidad.
- Por las personas que han venido por primera vez al intercambio.
- Por las personas que hemos querido repetir año tras año.
- Por los mayores, los no tan mayores, por los consiliarios, por la gente conectada (gracias Josema y Carmen de Alicante).
- Por el esfuerzo de llevar la economía del Intercambio (Rafa y Josema).
- Por el testimonio de María, que, pese a la ausencia reciente de José Luis, ha querido participar del intercambio, y el acompañamiento ejemplar de su equipo...
- Por la cena compartida en la Mesa del Reino.

Madrid, diciembre 2009

Experiencia del intercambio

ALBERTO MARTÍNEZ ANTON

GRUP BIZKAIA-DIÒCESI DE BILBAO

Voy camino de los 36 años y a principios de este año veía como me afectaba la excusa de la crisis al quedarme en el paro de un día para otro y sin previo aviso. Digo lo de excusa porque llevo unos 11 o 12 años trabajando y he ido pasando ya por varios trabajos, así que la situación de quedarme en paro y el vivir de lleno la precariedad laboral no son situaciones nuevas para mí.

La verdad es que no sé por donde empezar a contar mi experiencia sobre este último Encuentro de Intercambio en Madrid. Este es el cuarto al que asisto y es un elemento muy importante, por lo menos para mí, para sentir más cercano el movimiento; el ver gente de diferentes zonas, diferentes experiencias, etc., a mi me ayuda mucho a continuar.

Aunque la verdad es que, unos días antes de ir a Madrid, me venía un poco la pereza de asistir: por el que estás en otras cosas, el viaje, en definitiva el salir de aquí. Pero cuando piensas en lo mucho que va a merecer la pena el ir, entonces la pereza va desapareciendo, sobre todo al ver el esfuerzo que hace la gente, gente con familia, gente mayor, gente en paro, etc.

Una de las cosas que me impresionan cada año es la experiencia de la revisión de vida, donde te juntas con gente de diferentes zonas, donde la vida de cada persona fluye como si llevaras mucho tiempo juntándose, donde descubres hechos y experiencias de realidades de diferentes zonas. Realidades tan lejanas y a la vez tan parecidas, es algo muy rico y esperanzador por lo menos para mí. Lo que me gustó mucho también fue la introducción de Pepe a las diferentes partes de la Revisión de Vida, de una manera clara y sencilla, poniendo hechos reales y partes del evangelio, que ayudaban a entender mejor, a prestar más atención, a tocarte donde más te duele, que es el esfuerzo de la transformación y de cambio de uno mismo que muchas veces cuesta tanto.

Otra cosa muy positiva y rica es ver año a año como van creciendo las diferentes zonas (viéndolo desde Bizkaia que de momento seguimos solo un grupo, se vive con un poco de envidia muy sana). Viendo los diferentes grupos que hay en Madrid, los que han ido saliendo en Córdoba, que gente de Alicante se lo esté planteando y nueva gente que también va saliendo en Cataluña. Ver también que cada año hay mas niñas y niños, como van creciendo, otr@s que acaban de nacer y otr@s que están por llegar. Y por otro lado ver la gente más mayor que, como decían, algunos equipos llevan juntos unos 30 años. Creo que es muy importante la presencia de estas últimas personas como referencia para quienes

llevamos menos tiempo y como enriquecedoras de todo el conjunto.

También los diferentes espacios a parte del de trabajo, como las comidas, ratos libres, etc., dan lugar a conocer a la gente más de cerca, son espacios muy importantes también de convivencia.

Con todas estas experiencias vividas, voy redescubriendo que en mi situación actual de paro, tengo la posibilidad de cobrar el paro, tengo una familia por detrás, muy buenos amigos, etc., una cierta estabilidad dentro de la inestabilidad. Ves que hay muchísima gente hoy en día, más en estos tiempos de incertidumbre que nos toca vivir, que no dispone ni tan siquiera de ninguna de esas pequeñas estabilidades. Ves la nueva clase de esclavitud de estos tiempos que pasa por delante de nuestros ojos, muchas veces sin darnos cuenta y con muchos rostros. Rostros de mujer, de gente joven, de gente inmigrante y ya si eres mujer joven e inmigrante mucho peor. Entonces ves que tu cierta inestabilidad no es tan grave como la situación de todas esas personas que se tienen que aferrar a lo que sea para sobrevivir.

También veía que uno de mis miedos era el tener miedo a cerrar los ojos, a acomodarme, a decir como mucha gente dice "esto mientras no me toque a mí, a ver si pasa", miedo a que lo material me lleve a aceptar cualquier condición que afecte a otras personas. Ante todo esto veo que el único camino es nadar contracorriente a pesar de las muchísimas dificultades que esto supone. Todo esto en compañía de Jesús y allí en el lugar que estés. El ir perdiendo esos miedos me hace sentir más libre.

Por toda esta experiencia vivida, por este pararse un poco en esta vida tan ajetreada, por descubrir lo que más me recomo por dentro para intentar cambiarlo, por ver que en este camino no te encuentras solo y ver que hay mucha más gente que intenta día a día con pequeñas transformaciones seguir el camino de Jesús, por descubrir el rostro de Jesús en personas que no son creyentes pero que caminan junto a nosotros/as, en fin por esto y por muchas más cosas quisiera darle gracias a Dios padre y madre.

Nadal i vida al Besòs

JOSEP PASCUAL

GRUP POBLENOU II – ZONA BESÒS

El dissabte abans de Nadal una colla de militants de la zona Besòs, no gaires, ens vam aplegar per celebrar-lo tots junts, reflexionant en grup, compartint el pa i el vi i, finalment, sopant plegats. Al sopar vam ser més pocs perquè alguns després de l'eucaristia tenien altres compromisos. La trobada va ser a Sant Pere Armengol, en el barri del Besòs, on hi ha aquella església senzilla, pulcra i austera, que enamora.

Primera part

Després de proclamar la bona nova del naixement de Jesús (en la versió de Lc 2,1-20) ens vam repartir en grups i a cadascun de nosaltres se'ns va donar el full "Qui és qui a la nostra societat", amb una llista de protagonistes del pessebre: Jesús infant, Maria, Josep, l'àngel, els pastors, les dones del poble i els savis d'Orient; cada protagonista, amb la corresponent explicació de qui és i què representa.

Llegit el full, vam fer una estoneta de silenci repassant persones i col·lectius del nostre entorn que podien ser avui al pessebre, que podíem identificar amb trets dels protagonistes esmentats. Tot seguit cadascú va escriure aquesta persona o col·lectiu en un cartronet i vam compartir amb el grup el sentit de la nostra tria.

Finalment, reunits tots els grups, simplement es van llegir en veu alta els personatges dels cartronets i es van enganxar en un mural pessebre que ja estava a punt.

Vet aquí unes mostres del que va sortir:

Nen Jesús: Els nens petits/Els néts/Gent vella necessitada com ell de tendresa.

Maria: La ..., que cuida una persona amb Parkinson/Altres cuidadores de malalts.

Maria i Josep: FOLRE, una entitat que acull gent sense sostre/La casa Joan Carreras.

Àngel: Moviment ecologista/Els que porten Bona Nova i s'hi impliquen/Desvetlladors de consciències, crítics, i portadors d'esperances/Vicenç Ferrer, algunes ONG/Voluntaris diversos.

Pastors: Un grup d'immigrants que pràcticament viu al carrer/Treballadors precaris, subcontractats/Camioners i camioneres/El Luis,uruguaià que viu

al carrer/Els subsaharians Nòmades del Segle XXI del Poblenou/Els "manteros".

Dones del poble: L'Àssia, marroquina separada amb quatre fills/L'Aminatu i les dones saharauis/L'Encarna, maltractats, marginats, els que no compten.

Els savis d'Orient: Voluntaris, militants, els qui dediquen temps a fer tirar endavant tantes coses.

Segona part

En grups una altra vegada, ens posem davant de Jesús i davant d'aquest pessebre d'avui en el marc de les diverses crisis que patim i reflexionem sobre com celebrem el Nadal, què ens mou, contradiccions que vivim, el consumisme, contrastem el que celebrem els cristians i la festa de la societat i el comerç.

Vet aquí reflexions que van sortir: "Som presoners de la nostra pròpia cultura." "Per a algunes persones aquests dies de Nadal es converteixen en dies de molta feina, comprant, cuinant, gastant i menjant a tota hora. En dies de massa compromisos. Això acaba sent una contradicció respecte al que hauria de ser l'autèntic missatge de Nadal." "Nadal ens serveix per acostar-nos a altres persones." "Nadal com Pasqua per a mi és temps de reflexió i celebració del sentit més profund de la vida." "La celebració de Nadal crea infelicitat i frustració en algunes persones, si no poden aconseguir segons què se senten fracassades." "Nadal ha de servir per aprendre a donar allò que som, per aprendre a estimar, per millorar les condicions de les persones del nostre entorn." "Vaig viure un Nadal en una zona de Brasil, on a molts els manca de tot i el dia a dia és una lluita per sobreviure. Vaig viure'l amb un compromís de vida i lluita." "Nadal és un moment de trobada familiar, és una oportunitat de conviure, de compartir el nostre missatge amb els més petits fent descobrir en ells el sentit del Nadal des de les seves capacitats de comprensió. No hem de deixar que Nadal caigui en l'infantilisme i prou." "Nadal serveix per perdonar, per llimar diferències amb aquelles persones o membres familiars que no ens cauen bé." "Nadal, per a algunes persones, són dies de tristesa, de nostàlgia, perquè han perdut éssers estimats, perquè posen de manifest les separacions, perquè moltes famílies tenen algú aturat o persones malaltes al seu voltant."

Conte solidari

ENRIC MATEU

ZONA VALLÈS OCCIDENTAL

El diumenge 20 de desembre ens vam reunir a la parròquia de la Sagrada Família de Terrassa els grups de la zona del Vallès Occidental per celebrar el Nadal junts i dinar plegats. En Xesco Boix, a través d'un disc, ens va explicar a petits i grans el conte de La sopa de pedres, a partir del qual vam poder reflexionar sobre la nostra voluntat de compartir. De tota manera, aquesta segona part vam decidir fer-la adults i infants per separat. No us perdeu els dibuixos que van elaborar els més menuts i que després vam presentar a la missa parroquial del migdia. Finalment, com no podia ser d'una altra manera, vam compartir el dinar.

Compartim la joia

Zona Montserrat / Valoració jornada Advent

TERESA CANALS

RESPONSABLE ZONA MONTSERRAT

El diumenge 13 de desembre al matí ens reunírem al Casal d'Avis de Sant Andreu de la Barca i celebrarem, com és costum, la jornada de formació d'Advent. El ponent va ser en Carles Catasús, rector de Sant Sadurní d'Anoia i consiliari general de la JARC. El lema fou l'objectiu de la nostra diòcesi de Sant Feliu: "L'anunci que neix del goig compartit". Quan la valoràvem en comitè de zona veiérem que la participació no va ser gaire elevada, però els assistents ens hi vam sentir molt bé i manteníem que ens va agradar molt. Hi vam ser 29 militants, 10 persones convidades i 6 infants, acollits a l'esplai; aquest grup de petits ens acompanyaren a l'eucaristia regalant-nos un mural fet per ells i una pregària per tots els nens i nenes del món. A l'entrada ens acollí, amb una bonica pancarta, el grup de Rodalies, els militants pagàrem els 4 € estipulats i recollírem l'agenda de zona elaborada pel secretari actual, en Jordi Rico, i també un dossier que ens regalà el bisbat amb les tres fitxes primeres de l'objectiu diocesà. Després de saludar-nos i intercanviar impressions, començarem en ferm el matí pregant i cantant amb el full que ens havia preparat el grup d'Abrera. En la ponència es va fer una breu presentació de les fitxes i després el ponent ens va explicar de manera clara i dinàmica el perquè i el com de la necessitat que els cristians evangelitzem avui. La trobada va ser força participada perquè després de l'esmorzar compartit ens reunírem en petits grups i ens comunicàrem les

experiències i punts de vista personals en relació amb el fet evangelitzador. Continuarem en rotllana gran fent una posada en comú en què cada grup pogué compartir amb tota l'assemblea. Com a punt i final o cirereta del pastís concloguérem la trobada amb l'eucaristia que fou presidida pel mateix ponent i preparada pel grup Túrmix. Pels volts de les dues acabarem donant dues paneretes de Comerç Just, una al ponent i l'altra a l'Anna Roca, la secretària anterior de la zona, dos detalls com a petites mostres d'un gran agraïment. Durant tot el matí notàrem l'ambient de germanor que l'Esperit ens ajudava a respirar. També hem de dir que ens facilità seguir l'horari establert una postal recordatori que juntament amb la convocatòria ens havia preparat el grup Marges. I no em vull descuidar d'agrair la companyia del president del Moviment, en Jordi Such, present a tota la trobada. En marxar molts dels assistents no poguérem estar-nos de comentar que ens sabia greu que, per diferents circumstàncies, molts militants s'havien perdut una matinal tan entranyable. Per acabar us diré que pel cotxe, ja de tornada a casa, algú va dir que malgrat la nostra migradesa humana sabíem que el nen que naixeria aviat al pessebre ens portaria la llum i és per això, i per molt més, que esperem i ens volem esforçar perquè la llavor que aquell dia es va sembrar entre nosaltres vagi donant els seus fruits. Confiem que Ell ens hi ajudarà!

Un dia de desembre a Madrid... i de manifestació

Mobilitzacions contra la crisi

ÀNGELA RODRÍGUEZ, GRUP PUJÓS XII
ZONA DEL BAIX LLOBREGAT

És dissabte 12 de desembre del 2009. Em sona el despertador a les 4 de la matinada. A les 5 he de ser a l'Estació de Sants per rebre la gent del meu sector que assistirà a la gran manifestació per protestar contra la crisi a Madrid (entre l'estació d'Atocha i la Puerta de Alcalá), i que han convocat CCOO i UGT. Ja fa uns mesos que treballo a la Federació de Serveis a la Ciutadania de CCOO, i ja se'ns havia dit com d'important era que tinguéssim una presència massiva al carrer el dia 12 del mes 12 a les 12, perquè es pogués visualitzar el malestar general davant la situació de crisi que patim. Així mateix ho vam transmetre nosaltres des del sindicat als nostres delegats i delegades, comitès i afiliats i afiliades.

Quan arribo a l'Estació de Sants està pràcticament deserta, però a poc a poc arriba la gent... i és que l'AVE surt a les 6 del matí i no espera ningú. En pocs minuts la gentada es comença a acumular, i nosaltres passant llista i controlant que no s'extravii ningú. Després d'una estona frenètica, per fi agafem l'AVE i molts intenten dormir una mica, perquè hem hagut de matinar força i hem d'estar relativament "frescos" la resta del dia. D'altres no han tingut tanta sort, perquè finalment no hi havia places a l'AVE per a tothom, i alguns han hagut de sortir de Barcelona la nit abans amb autocar.

I per fi, l'arribada a Madrid cap a les 9 del matí. Fa un fred que pela i està ennuvolat. La gent comença a dispersar-se: "Anem a prendre una xocolata amb porres. A quina hora quedem i a on?" El més important, esmorzar i agafar forces. Després alguns van a la Puerta del Sol a fer fotos del centre després que durant anys aquesta plaça ha

estat aixecada per obres. S'ha instal·lat ja l'arbre de Nadal i "el oso y el madroño" han canviat de lloc. Trobem gent amb banderes que també s'ha acostat a Doña Manolita per comprar un dècim de la Grossa de Nadal. S'ha d'aprofitar el passeig a la capital!

La delegació de Catalunya ha quedat de trobar-se a un parell de quilòmetres de la Puerta de Alcalá, primer per Gran Via i després "por la calle de Alcalá", com diu la cançó, però com que hi ha anat tantíssima gent, aquesta marxa ja constitueix en si mateixa una altra manifestació. Déu n'hi do les banderes i pancartes que es veuen! El trànsit tallat a l'altura de la Cibeles permetia acostar-se al monument, cosa que no es pot fer mai. Mentre avançava la marxa en direcció a la Puerta de Alcalá, s'hi afegia gent d'Astúries, Andalusia, València, Madrid, i també molts curiosos.

I ja l'arribada a la Puerta de Alcalá va ser impressionant. Nosaltres vam ser dels primers, quan la plaça encara no era plena, però quan estava arribant la capçalera de la manifestació pel carrer d'Alfons XII, les crides per megafonia perquè la gent es repartís pels voltants eren constants. "Compañeros, dejad sitio a la cabecera de la manifestación, que de tanta gente que hay en la plaza no puede entrar", "No os acumuléis en el mismo sitio y repartíos por toda la plaza". La premsa va anunciar l'endemà que desenes de milers de persones van secundar la protesta. A mi això de fer números no se'm dona gens bé, només puc dir que hi havia moltíssima gent. Alguns van venir en AVE però molts ho van fer en autocar, i tots aquests autocars estaven aparcats en filera i ocupaven gairebé tot el carrer fins a prop d'Atocha.

La Puerta de Alcalá estava encapçalada amb una pancarta que deia "Que no s'aprofitin de la crisi". Allà es van fer els discursos de rigor dels representants dels sindicats, però també de gent de la Unió de Actores, com el Gran Wyoming, Pilar Bardem i Asunción Balaguer. Una hora i mitja més o menys vam estar allà a peu dret. Després es va començar a dissoldre tot, però hi havia gana i els carrers i els bars del centre de Madrid van acabar col·lapsats per la gent amb banderes i adhesius als anoracs. En un dia de reivindicació i amb poc temps, el bocata de calamars era gairebé obligat. Després de dinar, tornada a l'estació d'Atocha, no hi ha més temps!

Com a mínim, la gent de Barcelona que va fer el viatge d'anada amb autocar va poder tornar amb l'AVE, ja que alguns van aprofitar per quedar-se a passar el cap de setmana a Madrid i van deixar les places lliures. Ja al viatge de tornada, gairebé tothom dormia. I ara és l'hora de la reflexió: hem fet una protesta massiva a Madrid contra la crisi, i uns dies abans una altra a Barcelona. Què passarà ara amb els anuncis de reforma laboral que s'estan fent? Molt em temo que haurem de tornar a sortir al carrer, i espero que cada cop s'hi sumi més gent treballadora i que no amagui el cap ni es quedi a casa per por.

Juanma Rodríguez, cartero

GRUP PUJÓS XII - ZONA BAIX LLOBREGAT

Cada mañana me levanto a las siete menos cuarto, una ducha rápida y después suelo tomar algo de fruta, un yogur y un café. Mientras tanto veo las noticias de la mañana para saber un poco qué pasa por el mundo, luego me despido de Miquel (mi marido) y a eso de las siete y media cojo el metro en Sagrera y voy a trabajar a la Via Laietana, en la central de Correos de Barcelona, donde mi jornada comienza a las ocho.

Mi trabajo es en una unidad de urgentes y haciendo labores de interior. Cuando llego, mis compañeros están en pleno ajetreo con el proceso de apertura (entrar todos los envíos y darlos de alta). Mi función es darles los giros que han de sacar a reparto, ir a buscar el dinero y dárselo para que los paguen y entonces también liquido los importes de los reembolsos que se entregaron el día anterior.

Mi relación con los compañeros es muy buena y mientras vamos trabajando también nos explicamos muchas cosas de nuestras vidas. A veces les hablo de que pertenezco a ACO y que es un movimiento Católico y Obrero. Al oír esto, las prime-

ras palabras que pronuncian la mayoría son que ellos no son creyentes, pero cuando les explico un poco lo que es la Revisión de Vida y nuestra opción por la clase obrera, entonces lo ven de otra manera. Bueno, no todo son cosas serias, también nos hacemos bromas y lo pasamos bastante bien; al fin y al cabo tener un buen ambiente de trabajo es muy importante.

Durante la mañana, mientras algunos están repartiendo, mi compañera Montse, mis dos jefes y yo nos quedamos y vamos haciendo faena con el ordenador, atendemos el teléfono... A las diez desayunamos y continuamos, hasta que vuelven de repartir y entonces hay que estar pendientes de que liquiden bien con la PDA y también los giros pagados o avisados y los reembolsos. Luego controlamos que lo avisado de cada sucursal esté donde corresponde para llevarlo a su sucursal, porque nosotros repartimos en cinco distritos y cuando hemos acabado, salimos.

Hago horario continuado hasta el mediodía. Cuando llego a casa algunos días está Miquel y entonces comemos y nos explicamos cómo nos ha ido la mañana y lo que tenemos que hacer por la tarde. Otros días Miquel está trabajando como profesor y como yo solo; después me gusta ir a la piscina ya que nadar me va bien para la espalda. Cuando vuelvo a veces tengo que ir a comprar y luego preparo la comida del día siguiente; si no tengo que comprar, me gusta quedar con los

amigos del barrio. Más tarde, si Miquel no tiene reunión de la JOC o de consiliarios cenamos, me preparo el bocadillo para el día siguiente, vemos un poco la tele y a dormir.

Algunos meses mi madre vive con nosotros en el piso, porque es mayor y ya no puede vivir sola. Cuando está con nosotros, nos supone una atención el estar por ella y una cierta pérdida de intimidad. A ella le gusta hacer tareas de casa porque le supone un entretenimiento y sentir que todavía es útil. Para nosotros es una ayuda importante. Nos hacemos compañía mutuamente, aunque a veces reclame que estemos mucho con ella.

Una ciudad, un país, por los suelos

RAMIR PÀMPOLS

PORT-AU-PRINCE, ENERO 2010

Llevo cuatro años en Haití: del 2006 al 2010. Los dos primeros en la frontera con la República Dominicana, para acoger a los haitianos expulsados a centenares cada mes. Este "trabajo" lo realiza el CESFRONT, una unidad militar especializada en controlar la frontera. Los dos últimos en la capital, como director adjunto de las escuelas Fe y Alegría (Foi et Joie), movimiento latinoamericano al servicio de las comunidades más pobres ubicadas en el campo, la montaña o los bidonvilles, es decir, allí "donde se acaba el asfalto".

El martes, día 12, regresaba a casa de mi trabajo. Eran cerca de las 5 horas de la tarde, aproximadamente. Al bajar por la acera de la calle que me conducía a casa, empezó a temblar el suelo bajo mis pies. Más que un temblor era un vaivén, como si estuviera en la cubierta de un barco. Miré las casas y paredes que estaban a mi izquierda y vi como un edificio de tres plantas empezaba a moverse hacia delante. Era precisamente una funeraria. Mal presagio. Instintivamente me desplacé al centro de la calle, observando a uno y otro lado.

Veo que algunas personas salen corriendo de las casas y, algo más adelante, frente a mí, observo cómo varios coches van dando bandazos, chocan, se entrecruzan y quedan clavados en medio de la calzada.

Unos cien metros más allá veo una densa nube de polvo blanco: es el que acaba de levantar una casa que se ha hundido hasta el suelo. No se oyen lamentos. Luego averigüé que estaba vacía.

Sigo adelante con cuidado y piso las primeras gotas de sangre. Alguien acaba de ser intro-

ducido en una camioneta para llevarlo rápidamente al hospital. Miro mi reloj: son las 16,55.

Irrumpe desde una casa un hombre con los brazos abiertos dando gracias a Dios por estar vivo.

Los muros de las casas se derrumban en grandes pedazos. Con cuidado, llego finalmente a mi casa. Veo que sigue intacta. Sin embargo, la mujer de la casa vecina se echa al suelo dando gritos, se levanta y vuelve a echarse. Está herida en una pierna. Su casa se ha desplomado por completo. Tan sólo queda en el fondo, una punta del alero que al caer se ha empotrado en nuestro muro. Entonces entiendo que alguien quedó atrapado. No sabemos qué hacer, es una especie de impotencia que nos hace sentir casi indiferentes al dolor de aquella mujer: ni atinamos a preguntarle qué le pasa.

Al poco rato llega su marido, sube a la cornisa del techo y se dirige al fondo de su casa, donde ha quedado abierto el boquete. Llama entonces a sus hijas de tres y siete años que han quedado atrapadas. Pasan unos segundos... y aparecen las dos pequeñas empolvadas pero intactas. No reaccionan, no lloran ni hablan. Se abrazan a su padre, sin más. La madre y nosotros mismos quedamos atónitos.

Esta escena se ha repetido, de una u otra forma, en centenares de casas. La prensa lo ha aireado hasta el límite. Sin embargo, el recuento total es abrumador. Se habla de cerca de 200.000 muertos.

¿Cuáles son en estos momentos nuestros sentimientos? El primero, ya indicado, es un fuerte sentimiento de impoten-

cia. No tanto de cara al momento presente, sino acerca de nuestro futuro. Un periodista español habla de que "después del terremoto, Haití ha retrocedido 40 años". Y nosotros, sin aceptarlo plenamente, de hecho no sabemos por dónde empezar y si hay que empezar, o dejar que "otros" nos digan lo que hay que hacer. Estamos aturridos, desorientados, pasivos. El caos no es un frenético ir y venir sin saber por qué. Es un caos interior, una desconfianza profunda en nosotros mismos, que deja al descubierto la enorme fragilidad de un Estado apenas constituido.

Otro sentimiento que va aflorando sutilmente es el de una "entrega con armas y bagajes" a quien ha venido con la mayor ayuda humanitaria que se pueda uno imaginar: doce mil militares, un portaaviones, un buque hospital, expertos para dirigir el aeropuerto internacional... Hace algunos días oí decir algo que me pareció absurdo: que Haití

se convertiera en una especie de Protectorado. Ahora ya no me parece tan inverosímil. La mayoría nos hemos casi acostumbrado a la presencia de la MINUSTAH (Misión de Estabilización de las Naciones Unidas en Haití, desde 2004)...

Finalmente, aun corriendo el riesgo de caer en el tópico, se visualiza en la política diaria la enorme dificultad de buscar seriamente unir fuerzas, establecer alianzas firmes entre grupos y los llamados partidos (que apenas lo son), para sacar al país del marasmo institucional. Claro que existen otras fuerzas de hecho absolutamente desinteresadas

en llevar adelante un proyecto de bien común. Estas fuerzas ya están bien con lo que hay y ojalá se pueda seguir así mucho tiempo. Viven a caballo entre los EEUU y Haití, sus hijos estudian allá o en República Dominicana, lejos de las incertidumbres de la vida diaria de su país.

Y no me atrevo a entrar en las consideraciones, tal vez bastante atinadas, de quien, buceando en el pasado, habla de un "dualismo fundamental" que impide a dos categorías de haitianos "vivir juntos".

Pido disculpas por esta especie de "salto lírico" que me ha

llevado a reflexionar sobre otro "terremoto" más profundo y persistente, que tal vez, ninguna solidaridad internacional, como la que se está dando tan intensamente estos días, será capaz de contribuir a resolverlo.

Acabo con un sentimiento de esperanza: que el interés manifestado por tantos países por Haití y su futuro nos haga recuperar la confianza en nosotros mismos y preciarnos en aquello que verdaderamente somos: hombres y mujeres amantes de su libertad y su independencia, apoyados en una forma de vida digna para todos.

Comunicat sobre la immigració

GERMANETES DE L'ASSUMPCIÓ
FEBRER 2010

Per nosaltres Vida Religiosa, Religioses en barris, per nosaltres Germanetes de l'Assumpció, en el nostre món, submergides en una nova societat que s'està configurant multicultural i plurireligiosa, la realitat dels nouvinguts continua sent una crida i un repte. Col·laborar a fer teixit social, apostar per la dignitat de la persona humana, de totes les persones com a filles i fills de Déu, iguals en drets i en deures, està a la base de les nostres comunitats inserides en barris populars, obrers i empobrits.

Les Comissions Justícia i Pau i Integritat de la Creació de les Germanetes de l'Assumpció de França, Bèlgica, Itàlia, Portugal, Espanya i el Congo, hem viscut unes jornades que s'han celebrat a Madrid amb l'objectiu de reflexionar sobre la política d'immigració de la Unió Europea com a marc comú del qual rebem unes directrius i sobre les lleis pròpies de cadascun dels països als quals els correspon

l'aplicació d'aquest marc –darrerament la d'Espanya, recentment aprovada, ha sofert canvis, en el seu conjunt restrictius, i amb algunes petites millores que s'han aconseguit gràcies a la pressió de moltes entitats socials i d'Església.

En el nostre treball hem tingut en compte els eixos següents: centres d'internament, reagrupació familiar, arrelament social, refugiats. Les lleis incideixen en la vida quotidiana concreta i la vida quotidiana rep les conseqüències vitals d'aquestes lleis.

Ens ha acompanyat en aquesta reflexió María Segurado, de Caritas Espanyola, especialista en aquests temes. Hem valorat molt la seva dedicació, estimació i animació.

Per què aquest breu comunicat?

Per compartir inquietuds en el nostre camí d'encarnació en el seguiment de Jesús, per oferir-nos un corrent d'animació que ens estimuli al compromís

evangèlic en l'anunci i denúncia, com Jesús en l'evangeli i com ens conviden a fer documents socials de l'església.

Benet XVI, en la seva encíclica *La caritat en la veritat*, diu així: "Els treballadors immigrants no poden ser considerats una mercaderia o una mera força laboral. Per tant, no han de ser tractats com qualsevol altre factor de producció. Qualsevol emigrant és una persona humana que, com a tal, té drets fonamentals inalienables que han de ser respectats per tots i en qualsevol situació."

La Vida Religiosa en el cada dia podem i hem de ser humilment profètiques, i juntament amb altres hem de fer xarxa per poder incidir en les estructures injustes o potenciar les que es poden millorar. Aquesta tasca és engrescadora!

Un món nou és possible!

Renovem les nostres opcions!

Som-hi!

Com m'implico en l'educació cristiana dels fills

JOSEFINA MIRAS

GRUP RENOU DE RUBÍ - ZONA VALLÈS OCCIDENTAL

Tinc 46 anys, estic casada amb el Josep Anton i tenim tres fills: l'Ester (18), el Jordi (15) i la Mercè (10). Sóc professora de secundària i estic vinculada a la parròquia de Santa Maria de Rubí des dels seus orígens (fa més de trenta anys), actualment formo part de l'equip que porta els cants a l'Eucaristia del diumenge.

Per a nosaltres l'educació dels fills abasta l'afectivitat, els coneixements i la fe. I es recolza en la família, l'escola i l'entorn. Quan dic l'entorn penso en el barri, en els amics, en els companys de les activitats extraescolars, en la parròquia, en els moviments (JOC i ACO).

Des del moment que vam ser pares vam tenir clar que l'acompanyament de la fe havia de començar a casa, però no podíem fer-ho sols, ens calia l'ajuda i el testimoni de la família, del grup, la comunitat parroquial... Pensem que és bo que no se sentin sols en el camí de seguir Jesús, i que coneguin i comparteixin amb altres persones que també creuen en Déu, per això els hem portat sempre amb nosaltres a celebrar l'Eucaristia a la parròquia cada setmana, ens acompanyen a les trobades de l'ACO, a les reunions especials del grup (intercanvi de Nadal, dinar de final de curs...) i algunes vegades ens han acompanyat al recés del grup i han participat en les estones de lleure i en l'Eucaristia.

Quan va arribar el moment d'escollir escola, no ho teníem gaire clar i vam prioritzar dues coses:

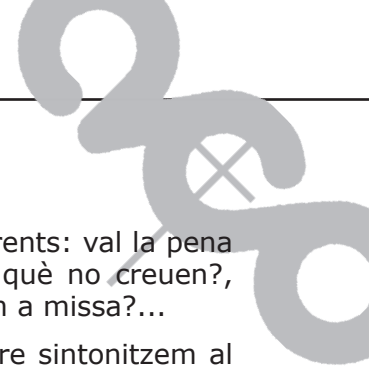
- La qualitat de l'ensenyament. El fet de pertànyer tots dos al món de l'ensenyament i que el Josep Anton treballa en un institut de Rubí ens permetia valorar una mica com hi arriben els alumnes (hàbits de treball, coneixements...). No ens plantejàvem una disjuntiva escola pública / escola privada, sinó més aviat en quines escoles es treballaven més els hàbits d'estudi, de quina escola sortien els alumnes més preparats per afrontar el BUP (era el que hi havia en aquell moment).

- Al costat d'això vam valorar el fet que l'escola ens ajudés a educar els nostres fills en uns

valors cristians. Si escollíem una escola pública volíem optar per la classe de Religió. Si escollíem un centre concertat preferíem que fos un centre que en el seu ideari contemplés els valors cristians. Si escollíem una escola religiosa volíem que l'experiència de fe no quedés tancada entre les quatre parets de l'escola, sinó que hi hagués una obertura i vinculació a les parròquies i al poble.

Tot plegat, va fer que ens decidíssim pel Col·legi Regina Carmeli.

Va arribar el moment de preparar l'Ester per fer la primera comunió, de les seves amigues

només n'hi havia dues que visquessin al mateix barri que nosaltres i totes tres es van apuntar a catequesi a la parròquia. Es feia catequesi familiar, un cop al mes ens trobàvem les mares amb la catequista i les altres setmanes treballava la catequista amb els nens. Donat que hi havia un bon grup de catequistes i no calia incorporar-hi més gent, jo hi vaig participar com una mare més. Va ser una experiència molt enriquidora, tot i que el grup era força heterogeni quant a interessos, vivència de fe... Els dissabtes els infants que volien es podien incorporar també a l'esplai i després els que volien es quedaven i participaven de l'Eucaristia. Quan vam apuntar el Jordi a catequesi, havia canviat el mossèn, algunes catequistes ho havien deixat i, tot i que era conscient que no hi havia un alt grau de sintonia amb el nou mossèn, em vaig oferir a fer de catequista en un grup diferent del que hi havia el Jordi. El sistema era diferent, treballàvem cada setmana amb els infants, cada mes o mes i mig el mossèn feia una xerrada per als pares i un cop al mes hi havia missa familiar el dissabte. He de dir que també ha estat una experiència positiva, i tot i que a l'equip de catequistes hi havia moltes persones de sensibilitats molt diferents, amb les catequistes que vaig coincidir per horari i curs vaig treballar a gust, i en la mesura del possible vam treballar en equip, vaig tenir llibertat per preparar material complementari, per treballar alguns temes de manera diferent a com ho plantejava el llibre i després quan ho vam compartir ho van acollir bé. Fa quatre anys ho vaig deixar, a l'institut on em van destinar la plaça que jo havia de cobrir era en horari de nocturn i no podia compaginar-ho. El mes de setembre de 2007 vam inscriure a la Mercè a catequesi, el sistema era semblant al de quan ho va fer el Jordi: pels infants la ca-

tequesi era setmanal, els pares vam tenir un parell de reunions i una trobada familiar de tot el dia cada curs, i participàvem amb els grups de catequesi de Sant Pere de la missa familiar els dissabtes a la tarda.

Després de fer la primera comunió no han reeixit els intents de continuar els grups de catequesi, actualment només hi ha grup a la parròquia de Sant Pere que fan dos anys de catequesi de postcomunió i després es confirmen. L'escola ofereix uns grups de reflexió (GERC), i ens ha semblat una bona opció. Cadascun d'ells s'hi ha apuntat en el moment que ha decidit: l'Ester s'hi va apuntar quan feia 4t de primària, el Jordi a 5è i la Mercè també a 4t. L'Ester es va preparar per confirmar-se amb el seu grup de GERC i després es va incorporar a un grup d'iniciació de la JOC. Des del curs passat el Jordi també s'estan preparant per confirmar-se amb el seu grup de GERC.

En la mesura que s'han fet grans hem intentat també que trobin un espai a la comunitat: participen activament a les celebracions canten, responen, pregunten... L'Ester feia una activitat extraescolar de guitarra i s'ha incorporat a l'equip que porta els cants, el Jordi ajuda a preparar l'altar i al final de la missa a desparar-lo, la Mercè a vegades ve als assajos de cants, i col·labora quan s'han de repartir fulls... Aquest compromís que ells van prenent a la parròquia crec que també els ajuda a participar més activament en les trobades i celebracions del moviment.

Explica't així, sembla senzill, acompanyem la fe des de casa i amb la família, van a una escola religiosa, participen a l'Eucaristia de la parròquia, vénen a les trobades... Però no sempre és tan fàcil:

- gran part dels seus companys no tenen una vivència de fe i això els planteja dubtes, els

fa sentir diferents: val la pena creure?, per què no creuen?, per què anem a missa?...

- no sempre sintonitzem al 100% amb el capellà que tenim a la parròquia, ni estem totalment d'acord amb les decisions que es prenen. Però els mossens els canvien i el que queda sempre és la comunitat.

Crec que val la pena sentir-nos arrelats en una comunitat on viure la nostra fe, on ens sentim acollits com a família i penso que, si es pot, convé que aquesta comunitat sigui la del barri ja que d'aquesta manera es mantenen els lligams en altres situacions, ens trobem i ens saludem quan anem a passejar, a comprar...

I acabo, amb el que potser havia de dir per començar, per a mi "implicar-me" és compartir amb els fills el que per a mi és important (la fe, l'amor, la família, el grup, l'ACO, la comunitat parroquial), fer camí al seu costat, acompanyar-los en la recerca del seu lloc en la societat, estar al seu costat quan prenen decisions...

Crec que hom es pot implicar de moltes maneres i no n'hi ha una de millor que les altres, cadascun de nosaltres com a pares prenem les decisions que ens semblen més adients en cada moment, i això és el que és realment important, no passar de llarg, no evitar prendre decisions. Viure és també decidir, i unes vegades les decisions ens afecten directament a nosaltres i als nostres compromisos i unes altres afecten també els que tenim més a prop, la parella, els fills... Per això us convido a TOTS, els que sou pares i els que no ho sou a implicar-vos-hi. Els infants, els joves, tant els que són fills nostres com els que no són, necessiten i demanen un testimoni de fe i de militància.

Un projecte lúdic que dóna llibertat!

ANTÒNIA RAMÓN

MEMBRE I CONSILIÀIA

GRUP PUJÓS XII – ZONA DEL BAIX LLOBREGAT

He tingut molta sort a la vida (família, amics, equips de RdV...). Amb 16 anys vaig descobrir la JOC i m'ha fet viure la vida amb una amplitud de mires valorant les petites coses, les persones i per sobre de tot estimant el que faig i les persones que m'envolten, somiant en la possibilitat de transformar la meva realitat i construir el regne de Déu aquí a la terra. Sóc també afortunada perquè amb 19 anys vaig començar a treballar en una cosa que m'apassiona, fent jugar els infants (a la ludoteca, als casals d'estiu...) i ara continuo, després de més de 25 anys, jugant a l'empresa Marinva, Joc i Educació, i amb els interns i internes dels centres penitenciaris de Catalunya. Com veieu, em paguen per jugar i gaudeixo molt treballant!

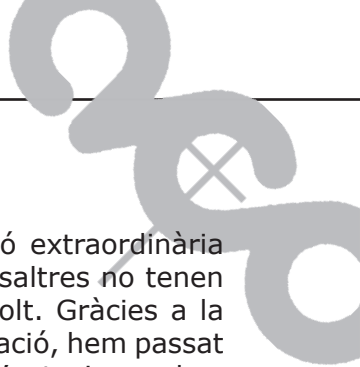
Vaig néixer en el si d'una família obrera (emigrants de Múrcia) i amb el meu pare malalt des dels 40 anys. Quan em tocava estudiar, no tenien diners per donar estudis a la nena i no vaig poder treure'm una carrera fins que vaig fer 30 anys (abans no podia pel meu compromís i militància a la JOC). Va ser llavors quan vaig assentar el cap i vaig pensar: "Per molt autodidacta que siguis, algun dia et demanaran uns estudis universitaris". Sóc educadora social i començar a treballar en l'àmbit penitenciari em va fascinar! Fa cinc anys una amiga, Montse Garcia, em va donar l'oportunitat de pensar en un projecte lúdic per a presons. Per a mi va ser un moment molt fascinant, ja que podia connectar un entorn d'alt risc social amb la meva passió, que és el joc.

El projecte Espai de Joc als Centres Penitenciaris (CPs) va ser una iniciativa del Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya per treballar l'educació en el temps de lleure dels

interns/es de les presons catalanes. Als CPs es tenia molt en compte que de dilluns a divendres els interns tinguessin activitats tant d'educació formal com activitats de lleure, però els caps de setmana no hi havia cap oferta lúdica continuada **AMB OBJECTIUS DE LLEURE EDUCATIU**, només espectacles o activitats puntuals. Aquí neix el Projecte EUREKA, educació en el lleure, un plantejament d'oferir activitats per als caps de setmana implicant-hi diferents entitats del món de l'art, el joc i del lleure, el circ, el teatre, la dansa, la música, i nosaltres... **ATZAR!** (Associació de Ludotecaires i Ludotecaris de Catalunya). Quan vam començar, ara fa 5 anys, ningú no donava ni un duro per aquest projecte ni pel joc amb adults ni en aquest àmbit, i ara estem orgullosos i satisfets de la tasca que hem fet. Com va dir Plató: "Es coneix més un home en una hora de joc que en un any de conversa".

Per a nosaltres com a associació, era tot un repte començar a introduir-nos en un àmbit d'alt risc social, amb persones amb unes característiques especials i diferents a les que ens havíem trobat fins al moment. Per això el punt de partida

del projecte és incidir sobre la persona, no sobre el delictes, amb una metodologia que parteix dels individus i es dimensiona cap a la comunitat. La ludoteca en els centres penitenciaris ofereix a l'intern/a una possibilitat de viure un temps d'oci diferent d'aquell a què està acostumat, proporcionant-li recursos lúdics que no tenen normalment al seu abast.

Jugar és una activitat bàsica en l'ésser humà. A través del joc es poden aconseguir objectius com:

- Oferir recursos lúdics per al seu ús en el temps lliure i que li serveixin fora del centre.
- Educar en la tolerància, la convivència i el diàleg.
- Copsar habilitats i aprenentatges fent que els interns juguin i s'impliquin en l'activitat.
- Incorporar normes i pautes de comportament social (saber esperar el torn, escoltar els altres, aprendre a perdre, etc.).
- Ajudar els interns a expressar sentiments i alliberar tensions per fer possible un sa equilibri.
- Donar a conèixer altres cultures mitjançant el joc.

I, per descomptat, gaudir del moment i viure una bona estona compartida amb altres.

La primera vegada que vaig entrar en un centre penitenciar i les portes s'obrien i es tancaven darrere meu, vaig pensar que era la primera vegada que valorava el que tenia, que podia córrer i sentir el vent a la cara, anar a una reunió, parlar i abraçar els meus amics o prendre una copa i anar a ballar i, en canvi, ells NO podien fer-ho!

Quan vaig veure les cares i les persones, vaig pensar en joves (Dani, Jesús, Luis...) del barri d'Almeda, a Cornellà de Llobregat, on vam iniciar la JOC, i que si no haguéssim dedicat temps a estar amb ells, si uns quants no haguessin donat el seu temps lliure pels altres, potser estarien a la presó. Vaig valorar com mai el temps que vaig dedicar a aquells joves de carrer, joves de la classe obrera. Quan vaig entrar en el mòdul de dones, un calfred em va recórrer el cos... Elles són com jo; si m'hagués relacionat al barri amb segons qui i no hagués descobert la JOC, podria haver estat drogoaddicta, robar... Són elles que estan a dins, però en qualsevol moment tu també hi pots estar!

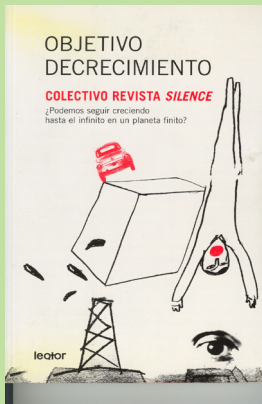
Per als interns i les internes, l'espai de joc-ludoteca és una alenada d'aire fresc en una

habitació tancada, una sensació extraordinària i de llibertat! Fets que per a nosaltres no tenen importància, ells els valoren molt. Gràcies a la Montse (interna) i la seva implicació, hem passat de tenir 4 dones a tenir-ne 70 d'entusiasmades, i que encomanen aquest entusiasme. Vam organitzar un curs de formació d'Auxiliar de Ludoteca per a alguns dels interns i vam donar uns diplomes en acabar-lo que no tenen cap valor acadèmic, però per a ells i elles significava valorar la seva tasca, sentir-se importants, augmentar la seva autoestima i reconèixer el que estaven fent. Ho vam celebrar amb una festa aperitiu amb truites de patates i embotits.

Tot això ha estat possible gràcies a la implicació dels educadors ludotecaris, el suport dels interns i també de l'administració i de La Caixa. Els educadors són professionals que reben una remuneració, però que al mateix temps tenen una vocació i aposten per un projecte.

He après molt en aquests anys! Per a mi ha estat un aprenentatge: a tenir més paciència, valorar la llibertat, ser més senzilla, redescobrir el meu procés com a educadora i valorar les petites coses importants de la vida, a gaudir del joc amb els reclusos i recluses, i sentir que poses un granet de sorra perquè se sentin més valorats i feliços. I agrair a Déu per donar-me tot el que m'ha donat i ajudar-me a continuar amb fermesa en el camí de construir un món millor.

Objectiu decreixement

Podem seguir creixent fins a l'infinit en un planeta finit?

Col·lectiu revista *Silence*, Barcelona, leqtor, 2006

(N'hi ha versió en català i en castellà)

Aquesta obra combat frontalment el creixement sostenible, que els autors consideren una fal·làcia, i ofereix una proposta tan radical com raonada: substituir el creixement econòmic pel decreixement. Aquest es pot implementar de diverses maneres, i no aniria en detriment del nostre benestar, sinó que, ben al contrari, ens portaria un món més just i més pacífic, i, sobretot, deixariem d'anar directes cap a la destrucció del planeta i de la humanitat. Oposant-se frontalment a la inèrcia de la globalització, que ocasiona cada vegada més atur, més contaminació, un agreujament del canvi climàtic i l'angoixosa proximitat d'una crisi de l'energia, *Objectiu decreixement* formula una proposta radical, potser utòpica, però també raonada, un nou camí basat en la consciència que el planeta és inevitablement finit.

Així doncs, davant la idea compartida per la majoria de polítics, siguin de dretes o esquerres, que s'ha de continuar creixent a tot preu, en aquesta obra s'aposta per la reducció planificada del creixement econòmic dels països rics, aquest 20 % de la població mundial que consumeix el 80 % dels recursos. Els seus autors analitzen i desarmen la fal·làcia del creixement anomenat «sostenible» i exposen solucions que podrien portar-nos cap a un món més just, més pacífic, més ecològic. Ens demanen a tots que comencem a caminar avui en aquesta direcció, abans no sigui massa tard. Altrament el món s'acosta molt ràpidament vers una crisi econòmica gravíssima que podria conduir a una situació de risc polític per a les democràcies.

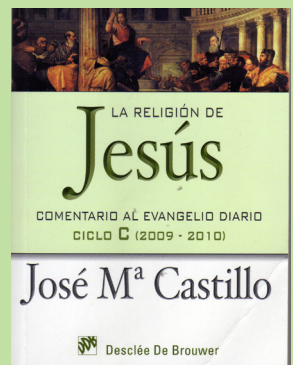

La religión de Jesús

Comentario al evangelio diario ciclo C (2009-2010)

José Mª Castillo

Bilbao, Desclée de Brouwer

En un libro, que acabo de escribir sobre La Religión de Jesús, digo que el Evangelio es una recopilación de "recuerdos". O mejor, el Evangelio es el "recuerdo peligroso de la libertad". Porque es el recuerdo que se refiere a aquellas tradiciones de las que nació uno de los más grandes anhelos de libertad que la humanidad ha presentado, como bien ha sabido explicar el gran pensador de la teología política, J. B. Metz. Se trata de la libertad que cuestiona nuestros miedos, nuestras represiones, nuestras inseguridades, nuestros irracionales sentimientos de culpa, nuestros desalientos, nuestras cobardías. Y también nuestras seguridades. Por eso el Evangelio es "memoria subversiva", que nos descubre horizontes nunca imaginados. Porque nos dice que, cuando hacemos de nuestra vida un proyecto de felicidad, o sea, cuando sabemos aunar los sueños y anhelos de muchos, para fundirlos en sonrisas de alegría compartida, sin reproches ni amenazas, sin yugos que oprimen nuestras espaldas, sino con el disfrute y el encanto de la gran fiesta de todos, entonces –y sólo entonces– estamos entendiendo eso que llamamos "Evangelio", la Religión de Jesús, el Proyecto de la Humanidad, aquello en lo que todos coincidimos.

José Mª Castillo